

EEN BIJZONDER CADEAU

Zou ik hem meteen herkennen? Ik wriemel aan mijn nieuwe jurk. Die heb ik gisteren met mam en Dees gekocht. ‘Heel *bohemian*,’ zei de verkoopster. Dat vond ik wel stoer klinken. Om mijn schouder hangt een lichtbruin tasje met franjes. De verkoopster noemde het een Pocahon-tas. Dat is blijkbaar een of andere indiaanse Disney-prinses. Toen wilde ik haar bijna niet hebben. Ik ben twaalf, geen kleuter! Maar ze is zo mooi dat ik maar net doe alsof ik het niet gehoord heb. Mijn haar heb ik los gedaan. Mijn bruine krullen kriebelen op mijn blote rug. Ik lijk niet op mezelf. Maar dat weet hij niet. Ik hoop dat ik eruitzie als de perfecte dochter die vaders graag willen hebben. Die mijn vader graag wil hebben.

Vanochtend stond ik nog op Schiphol. Nu speur ik de aankomsthal van het vliegveld van Malaga af naar lange, blonde mannen van begin veertig. Het loopt er vol mee.

De hele wereld heeft ineens zomervakantie. Ik had gehoopt op alleen maar kleine, donkere Spaanse mannen. En dat hij dan met kop en schouders boven iedereen uit zou steken en ik meteen wist dat hij het was. Net als in de film. Ik zou met wiebelige benen door de vliegtuigslurf lopen, maar dan gingen de deuren van de aankomsthal open en – tadaá! – daar zou hij staan. En ik zou in zijn armen springen.

Maar er viel helemaal niets te springen toen we hier een uur geleden aankwamen. Terwijl hij had beloofd om ons op te komen halen.

‘Niet te geloven! Drie uur had hij gezegd.’ Mam gooit haar handen in de lucht. Haar bruine ogen schitteren fel. Ze pakt haar telefoon en drukt voor de zoveelste keer een nummer in. Er wordt niet opgenomen. Ze kijkt naar Dees. ‘Hij lijkt jou wel.’

Dees glimlacht en pakt mams telefoon af. ‘Doe nou eens niet zo gestrest, mop. Hij komt echt wel.’ Ze geeft mam een kus op haar mond. Mam kust haar terug en dan staan ze ineens verliefdig aan elkaar te plukken. Het is fijn om ze zo te zien. Dat heb ik ze niet meer zien doen sinds... Nee, nu niet aan denken. Niet op het aller-aller-aller-belangrijkste moment van mijn leven.

‘Mam. Dees. Let nou op!’ zeg ik.

‘O. Ja, natuurlijk, schat,’ zeggen ze zo ongeveer in koor. Ze laten elkaar los en komen naast me staan.

‘Als hij er over een halfuur nog niet is, dan pakken we een taxi,’ zegt mam.

‘Of we huren een auto,’ zegt Dees.

‘Hij komt wel,’ zeg ik. ‘Anders had hij toch nooit die kaart gestuurd.’

Twee weken geleden was ik jarig. Ik dacht dat ik een nieuwe fiets zou krijgen, maar ik kreeg een vader cadeau. Hij sprong niet uit een doos. Hij schreef een kaart. Dat ik een vader heb, is trouwens geen verrassing. Ik ken zijn naam en ik heb een foto. Maar dat hij mij wou zien wél. Twaalf jaar geleden wilden Mam en Dees graag een baby. Dus ze zochten een man die hen wel wou helpen, maar geen vader wilde zijn. En toen vonden ze Duncan. Een surfer die liever de wereld rondreisde op zoek naar de beste golf dan dat hij thuiszat met een kind.

Toen mam zwanger was van mij zat hij alweer in het vliegtuig naar de andere kant van de wereld. Ik heb hem nooit echt gemist, want ik had mam en Dees. Maar ik was wel altijd heel nieuwsgierig. Dus ik sprong een gat in de lucht toen ik twee weken geleden die verjaardagskaart van hem kreeg. Mijn handen trilden toen ik las wat hij erop had geschreven. Er stond dat hij een zumobar in Tarifa had overgenomen en dat hij van plan was daar heel lang te blijven. En of ik zin had om in de zomervakantie langs te komen, zodat we elkaar konden leren kennen. Hij had er ook een ticket bij gedaan. Voordat ik mam en Dees de kaart had laten zien, had ik snel opgezocht waar Tarifa lag. In het zuidelijkste puntje van Spanje en het was een paradijs voor surfers. Natuurlijk. En *zumo* was Spaans voor ‘sap’. Ik heb dus een surfende vader met een Spaanse sappenbar. Cool! Mam en Dees deden eerst nog moeilijk. Waarom nu ineens? Waarom in mijn eentje? Dit kon ik toch niet zonder

hén doen? Terwijl ik dacht dat ze het juist fijn zouden vinden om mij een tijdje niet te zien. Hoefden ze zich even niet te schamen. Maar ze waren bang dat dit alles wéér op z'n kop zou zetten, terwijl ze juist zo blij waren dat de storm die ik had veroorzaakt was gaan liggen.

Dat vonden zij misschien. Ik snakke ernaar om weg te zijn. Weg van die blikken. Die kaart kwam precies op het juiste moment. Zouden echte vaders dat kunnen voelen? Zou hij twee weken geleden wakker zijn geworden en hebben geweten hoe graag ik weg wilde uit Nederland?

En daarom wachten we nu al veel te lang op een snikheet vliegveld. Ik voel natte plekken onder mijn oksels. Mijn jurk zit te strak. Ik trek aan het bovenstuk om het iets wijder te maken.

‘Als hij maar niet ineens bang is geworden en helemaal niet meer komt,’ zegt mam.

Ondanks de hitte krijg ik kippenvel.

Ze slaat een hand voor haar mond. ‘O, sorry, Loutje.’ Ze probeert me te knuffelen, maar ik sla haar arm weg.

‘Dames, dames, rustig aan!’ zegt een mannenstem.

Ik draai me om en daar staat een lange man met korte, blonde haren en een gebruinde huid. Hij heeft een afgeknipte spijkerbroek aan en zijn donkerblauwe t-shirt spant strak om zijn bollende buik. Aan zijn voeten zitten gele teen-slippers. Er zit nog zand tussen zijn tenen. Hij steekt zijn hand uit.

‘Duncan,’ zegt hij.

Ik voel zijn zweet op mijn hand. ‘Lou,’ zeg ik.

Hij knikt. We laten allebei niet los. Ik dacht dat dit het mooiste moment uit mijn leven zou zijn. Dat ik meteen zou weten dat dit mijn vader was. Maar ik voel niets. Ik kijk alleen maar naar een onbekende man.

‘Ha, Duncan, je bent te laat,’ zegt mam naast me.

Hij laat mijn hand los en kijkt naar mam. ‘Sorry, de weg stond halverwege al helemaal vast.’

Ik veeg mijn hand gauw aan mijn nieuwe jurk af.

Mam zucht. ‘Dan bel je toch even?’

Duncan houdt zijn telefoon omhoog. Het venster blijft zwart. ‘Leeg.’ Hij glimlacht verontschuldigend. Dan omhelst hij eerst mam en daarna Dees. ‘Dag, Roos. Dag, Dees. Jullie zijn nog steeds even oogverblindend.’

‘Jij bent ook geen spat veranderd,’ zegt Dees.

Er ontsnapt een bulderende lach uit mijn vader. Zo raar om dat te denken: mijn vader. Hij pakt zijn buik vast. ‘Nou, toch zo’n vijftien kilo hoor.’

Mams mondhoeven krullen omhoog. Dan zakken ze weer omlaag. ‘Als we hadden geweten dat je zó laat zou zijn, dan hadden we ons niet hoeven haasten.’

Duncan reageert niet. Hij kijkt naar mij. Zijn ogen worden vochtig. ‘Je bent prachtig Lou.’

Ja. Hallo! Ik weet even niet waar ik moet kijken, dus staar ik naar de grond. Mam en Dees komen naast me staan en slaan een arm om me heen.

‘Dat is ze zeker,’ zegt mam.

‘Nou en of,’ zegt Dees.

‘Zullen we gaan?’ vraag ik, voordat ik verpletterd word door zo veel aandacht.

TIEN MILLIMETER

We staan op de parkeerplaats voor de rode pick-uptruck van Duncan. Onze koffers gaan achterin tussen de kratjes sinaasappels. Wij gaan voorin. Alle vier.

‘Hoe lang duurt het voordat we in Tarifa zijn?’ vraag ik.

‘Ongeveer twee uur,’ zegt hij.

‘O, nee,’ zegt mam en ze rolt met haar ogen.

‘Ach, dat valt best mee,’ zegt Dees. ‘En doe nou ook eens dat jasje uit. We zijn op vakantie.’ Ze sjort en trekt aan mams grijze jasje. *Het eeuwige grijze jasje*, noemen we dat, omdat ze het altijd aanheeft. Niet hetzelfde jasje natuurlijk, want dan zou je haar tot in China ruiken. Ze heeft er wel tien in verschillende tinten grijs. Ze zegt dat dat moet voor haar werk. Dees zou nooit iets grijs aantrekken. Of iets wits of zwarts. Vandaag loopt ze in een korte, gele jurk met paar-se bloemen en groene sandalen.

Duncan houdt de deur voor ons open. ‘Let niet op de rommel,’ zegt hij.

Ik stap als eerste in. Er liggen lege colablikjes op de grond en wikkels van Bifi-worstjes en een lege gele M&M's-zak.

‘Je hebt toch een sappenbar?’ vraag ik. ‘Of is het een snoepbar?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Alleen maar gezond is ook zo saai.’

Mam gaat naast mij zitten. En Dees naast haar.

Voor het eerst in twaalf jaar zit ik tussen mijn vader en moeders in. Hier heb ik altijd van gedroomd. Ik wou dat ik dit moment kon bevriezen. Twaalf jaar lang hebben er duizenden kilometers tussen mijn vader en mij gezeten. Nu niet meer dan tien millimeter. Hij ruikt naar mannen-douchegel, sinaasappels en een vleugje zee.

Duncan start de auto. We zijn de snelweg nog niet op of ik zie mam alweer zoeken naar haar telefoon. Weg moment.

‘Mam! Je gaat dit niet verpesten hoor,’ sis ik. Alsof we niet met z'n vieren op elkaar geplakt zitten en mijn vader niet alles kan horen.

‘Sorry, schat, maar ik moet echt even checken of ik geen oproep heb gemist. Ik mocht alleen weg van kantoor als ik bereikbaar bleef.’

‘Roos!’ zegt Dees. Ze grijpt naar de telefoon, maar mam is sneller en houdt hem met beide handen dicht tegen zich aan.

Mam kijkt van mij naar Dees en weer terug. ‘Wat nou? Jullie kunnen allebei wel zo boos naar me kijken, maar wie betaalt anders deze vakantie?’

Dat zei ze de vorig jaar ook. En het jaar daarvoor ook.

‘Ik hoop dat dit toch meer is dan een vakantie,’ zegt Duncan. ‘Voor mij in ieder geval wel.’ Hij kijkt me aan en glimlacht.

Ik draai aan het ventilatorknopje voor mij in het dashboard. Ik snak naar een beetje frisse lucht.

‘Dat helpt niet,’ zegt hij. ‘Als je daaraan draait, komt er alleen nog maar meer warme lucht binnen.’

Hij heeft gelijk. Het lijkt wel alsof er een föhn in mijn gezicht blaast.

‘Wacht maar totdat we in Tarifa zijn. Daar waait het pas echt hard. Wist je dat het de windhoofdstad van Europa is?’

Ik knik. Dat had ik op Wikipedia gelezen.

‘Voor kitesurfers en windsurfers een paradijs,’ vertelt Duncan. ‘Maar je hebt ook de levante. Dat is een warme en droge wind en als die opsteekt, is het bijna onmogelijk om naar het strand te gaan. De levante pakt zand op, dat op je huid prikt en in je ogen, oren en mond vliegt. Die wind kan soms zo sterk zijn en zo lang aanhouden dat ze zeggen dat mensen er gek van worden.’

Die mensen hebben vast nog nooit met een nieuwe vader en twee gestreste moeders op elkaar gepropt in een rode pick-uptruck gezeten. Doe mij zo’n windje.

‘Waarom heb je eigenlijk ineens na al die tijd contact gezocht?’ vraag mam.

Die vraag had ik zelf willen stellen. Mam is me zoals altijd weer voor.

Duncan klemt zijn handen steviger om het stuur. Zijn knokkels worden wit. ‘Laten we het erop houden dat ik ineens besepte wat werkelijk belangrijk is in het leven.’

‘Ik ben blij dat je het hebt gedaan. Maar ik vind het wel spannend,’ zeg ik.

Zo! Dat is eruit. Nathalie zal trots op me zijn. Ik moet één keer in de week een uur naar haar toe. Het is vlak bij school. In haar spreekkamer staat een turquoise bank, waarin ik altijd wegzak. Ik dacht dat het mijn straf was voor Het Incident, zoals mam het noemt. Je gaat toch alleen maar naar een psycholoog als je gek bent? Maar het helpt me. We praten. Of eigenlijk praat ik vooral en luistert zij. En soms zegt ze dingen als: *Benoem alles wat je eng vindt, dan wordt het meteen minder spannend. Of schrijf het op. Net als al het mooie, zodat je dat niet vergeet.* Ik knijp even in Pocahontas. Ik heb haar niet alleen gekocht omdat ze prachtig is, ze is ook handig. Ze is precies groot genoeg voor het opschrijfboekje dat ik van Nathalie heb gekregen, vlak voordat we hierheen gingen. Voor de spannende én de mooie dingen. Het is turquoise, net als haar bank.

‘Ik ook!’ zegt hij. ‘En ik was even bang dat je niet zou reageren en mij helemaal niet wilde zien.’

‘Wat had je dan gedaan?’ vraag ik.

‘Je moeders gestalkt,’ grinnikt hij. ‘Net zo lang tot ze je wel op het vliegtuig moesten zetten.’

Baf! Alsof ik een stomp in mijn buik krijg. Dit is weer zo’n bevriesmoment. Mam, Dees en ik lijken vastgeplakt op onze stoel. Zou hij iets weten van Het Incident? Misschien kon ik er dus helemaal niets aan doen, maar komt het door hem. Is het iets erfelijks, zoals mams bruine krullen.

Duncan lijkt ook bevroren, zoals hij naar ons staart.

‘Hallo, zeg! Waar is jullie gevoel voor humor. Grapje!’ Hij schudt zijn hoofd en gooit een hand in de lucht. ‘Vrouwen!’

En *plop*... We bewegen weer alle drie.

‘Kun je lang wachten,’ zeg ik. ‘Mam en Dees hadden trouwens liever gewild dat je naar ons toe was gekomen.’

‘Is dat zo?’ vraagt Duncan.

‘Ja, dat was veel praktischer geweest,’ zegt mam.

‘Praktischer is niet altijd leuker,’ zegt hij. ‘Waarom noem je hen trouwens “mam” en “Dees”? Ze zijn toch allebei je moeder.’

Ik haal mijn schouders op.

‘Dat heb ik besloten,’ zegt mam. ‘Dat was óók veel praktischer.’

‘En vond jij dat goed, Dees?’ vraagt Duncan.

‘Ja hoor. Mijn liefde voor Lou hangt niet af van één woord.’

Mam pakt haar hand vast. ‘Het is dat ik me de pijn van de bevalling nog kan herinneren als de dag van gisteren, anders zou ik denken dat Lou uit haar was gekomen. Twee handen op één buik, die twee. Ik zweer het je!’

Ik kijk naar Dees. Haar ogen veranderen langzaam en ineens is De Blik er weer. In de week na Het Incident was die er non-stop. De Blik die zegt dat we nu geen twee handen op één buik kunnen zijn. Ik had hem mijn hele leven nog niet eerder bij haar gezien. Ze had altijd van die blije puppyogen.

‘Maar genoeg over ons...’ zegt Dees.

Alsof we net ons hele leven met hem hebben gedeeld. Alsof wij daar in ons gezin heel goed in zijn.

‘Wat heb jij al die tijd gedaan?’ Ze houdt haar hand voor haar ogen tegen de zon.

Duncan zet zijn zwarte zonnebril op. ‘Wat ik twaalf jaar geleden ook al deed toen ik jullie leerde kennen. Gesurft. Ik ben de hele wereld over geweest. Australië, Hawaï, Californië, Brazilië, Bali, Costa Rica en Zuid-Afrika. En nu dus hier. Ik kwam deze winter op Bali een surfer tegen die een sappenbar in Tarifa had. Hij was verliefd geworden en wilde op Bali blijven. En nu zocht hij iemand die zijn bar wilde runnen.’

Het is fijn om naar hem te luisteren. Hij is daar dus wel goed in: over zijn leven praten. Dát had ik moeten erven. Dan had ik nooit een Nathalie nodig gehad.

Hij vertelt over de bijzondere mensen die hij heeft ontmoet. Te veel om op te noemen. Overal ter wereld heeft hij vrienden gevonden bij wie het lijkt alsof hij hen al zijn hele leven kent. Zoals mam en Dees. Die kan hij twaalf jaar niet zien en toch voelt het voor hem nog steeds goed. Hij vertelt over een aanval door een haai en dat hij bijna zijn been kwijt was; over slapen op het strand onder de sterren; over die keer dat hij bijna verdronken was; over de harten die hij heeft gebroken en over zijn eigen hart dat werd gebroken door Julie, een Française die nog mooier was dan duizend sterren op het strand. Over geen geld hebben en soms ook geen eten, maar dat alles het waard was. Alles voor die ene golf waarbij je lijf siddert en tintelt, waarbij je hart bijna uit je lijf bonkt, omdat je niet weet of je het wel gaat overleven. En dat je dan toch weer bovenkomt.

‘En jij?’ vraagt Duncan plots.